

Wel of geen vliegplank in het vroege voorjaar?

In deze koude maartse tijd vind ik op de grote vliegplank van een kast elke ochtend stervende bijen; ze zijn bij het aanvliegen in de ochtenddauw of regen gestrand, de vleugels vastgeplakt. Deze glad geverfde vliegplank blijkt dus bezwaren te hebben. Maar bij een kast zonder vliegplank doet zich een andere calamiteit voor.

Als op 9 maart de bijen massaal op de crocussen vliegen en grote oranje klompen stuifmeel binnenbrengen, zie ik plotseling 's middags een kleine honderd dode bijen voor deze kast liggen. Het lijkt vergiftiging (soms een uitgestoken tong en op de rug liggend, gespreide vleugels). Maar wie doet er aan 'gewasbescherming' als er nog nauwelijks iets groeit? Bij observatie van de thuiskomende bijen blijkt het merendeel monter in te vliegen. Een deel echter kruipt wat rond of rust even uit in de open ruimte tussen de kast en de bank waar deze op staat. Enkele daarvan vliegen alsnog op om in de vliedspleet te verdwijnen. Maar de meeste rondkruipers vallen van de bank op de grond, lopen nog wat op de tegels, verstillen en verstijven dan. Koude!

Omdat ik al vaker verstijfde bijen heb 'gereanimeerd' (in warme handen houden, beetje ademen), probeer

Vliegplank helpt de bij binnen te komen. Foto: M. Schijns

ik deze kostbare winterbijen te redden. Ik veeg ze met een ganzeveer op een veegblik, houd dit blik in de keuken op ruime afstand boven het gasfornuis tot dat het van onderen behaaglijk warm aanvoelt, even wachten en de pootjes en voelsprietten beginnen al te bewegen. Eerst wat lichte zenuwtrekjes maar al gauw een echt warmdraaien, voelsprietten schoonvegen, vleugels proberen: weg vliegt de ene na de andere

bij. Ik heb de indruk dat hun geheugen -ondanks de afwezigheid van misschien wel enkele uren- nog intact is, want na een kleine verkenningronde zie ik de meeste rechtstreeks naar hun kast vliegen. Het is een wonderlijke ervaring, om een veegblik vol met dood uitzierende bijen tot leven te zien komen.

Nadat ik een ruw stuk hout schuin tegen de vliedspleet heb geplaatst, is er op deze manier geen enkele bij meer door de koude verloren gegaan. Deze ervaring pleit ervoor in het koude voorjaar toch een vliegplank te gebruiken. Het vastplakken aan het natte gladde oppervlak is volgens Schotman te onderhouden door door zand in de laatste verlaag te strooien. Of zijn daar weer ander nadelen aan verbonden?

Astrid Schoots

Samenwerken in België

In verband met de publicatie van 'Ik blijf vechten voor bundeling van krachten', in Bijen 6(10): 271 (1997), heb ik enige opmerkingen. Aangezien we een uitwisselingsovereenkomst sloten van onze maandbladen, houd ik er erg aan publicatie van volgende tekst in uw maandblad te bekomen.

In verband met de bovengenoemde publicatie heb ik enige opmerkingen. Het is evident, dat voor een relatief kleine groep imkers in België het méér dan wenselijk zou zijn dat alle initiatieven, activiteiten en werkzaamheden gezamenlijk vanuit één bestuur 'gestuurd' worden.

Ooit was er eenheid onder de vijf Vlaamse provincies. Ook op Europees vlak is samenwerking méér dan gewoon vanzelfsprekend. Als ik denk aan selectiewerk, gezondheidszorg: medicamenten, keuze en verdeling, uitgave van het maandblad, informatie en documentatie, bezoek aan de plaatselijke afdelingen en dergelijke, is eenheid in bevel een vanzelfsprekendheid.

De enige kans die samenwerking heeft om te overleven, is de belangloze inzet van het bestuur van een dergelijke, op dit ogenblik utopische organisatie. In het verleden werden gilden zoals 'De Vlaamse Bij - Gent', 'De Vlijtige Bie - Aalst, Lede', de Vlaams-Nederlandse Imkersfederatie (VNIF) en het Provinciaal Antwerps Verbond van Imkersverenigingen (PAVI) uit de KVIB gesloten onder het mom van allerlei drogredenen. De enige bedoeling van enkele beheerders binnen de 'Vlaamse Imkersbond' is steeds, onder het scherm 'Koninklijke', ongecontroleerd bepaalde gelden van alle aangesloten imkers en hun vereniging, aan te wenden voor hun persoonlijke belangen. Dat is